ním ani netvrdila, že mezi oběma továrnami je takový poměr, že v jedné z nich hotoví se tovary do určitého stadia výroby a dodávají se pak do továrny druhé, aby tam výroba jejich byla dokončena, a žal. úřad ve svém rozhodnutí stojí na stanovisku, že takového poměru mezi oběma továrnami není, ježto turbiny a cihlářské stroje vyrábějí se ve »Vaňkovce« od začátku až do konce, proti čemuž stížnost nebrojí.

V dalších svých vývodech namítá stížnost, že žal. úřad nezkoumal odlišnost správy ve v š e c h směrech a spokojil se s konstatováním, že správa jen v některých směrech se liší. Vývody tyto namířeny jsou proti zjištění žal. úřadu, že »Vaňkovka« má svou vlastní správu odlišnou od správy »Luzovky« a že tedy v daném případě nejde o dvě hospodářské jednotky spjaté společnou správou v jediný závod ve smyslu §u 1 o záv. výborech. Stížnost však přehlíží, že o takovýto závod vzniklý ve smyslu zákona sčítáním dvou provozně-technických celků mohlo by jíti jen tehdy, kdyby centralisace správy a účtování pokročila do té míry, že by oba provozně-technické celky co do správy a účetnictví podstatně od sebe se nelišily. Nezáleží tedy na tom, je-li tu odlišnost ve správě neb účtování ve všech směrech, neboť samostatný závod ve smyslu zákona je tu již tehdy, je-li jejich správa a účtování na tolik odlišná, že lze mluviti o vlastní správě nebo vlastním účtování té které hospodářské jednotky. Odlišnost správy v tomto smyslu úřad konstatoval a není vadou, že nezkoumal, je-li správa obou továren odlišná ve všech směrech.

Je tedy stížnost bezdůvodná.

## Č. 5681.

**P o l i c i e z b r o j n í. — A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í (S l o v e n s k o): O instančním postupu stran vydávání zbrojních listů podle statutu župy Turčansko-Svato-Martinské.**

(Nález ze dne 20. května 1926 č. 22108/25.)

V ě c: Ondřej Š. v B. proti župnímu úřadu v Turčanském Sv. Martině (min. taj. Dr. Jos. Pavlásek) stran odepření zbrojního pasu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Žilině z 2. dubna 1924 byla žádost st-lova o vydání zbrojního listu k nošení dvou loveckých pušek ve smyslu §u 7 bodu 3 žup. statutu č. 4200/1923 zamítnuta a současně nařízeno, aby st-l své lovecké pušky pod úředním dozorem během 30 dnů zpeněžil a sice z důvodu, že st-l byl pravoplatným rozsudkem min. pro Slov. č. 2742/1920 pro pytláctví potrestán; ohledně zpeněžení pušek poukázáno k § 10 odst. 3 žup. statutu. Odvolání proti nálezu tomu podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto s právním poučením, že proti němu není dle § 2 zák. čl. XX : 1901 odvolání přípustno.

Nss o stížnosti uvážil toto:

Neprávem dovolává se stížnost §u 16 statutu župního č. 4200/1923. Paragraf ten stanoví, že v přestupkových a jiných záležitostech na základě tohoto statutu se vyskytnuvších, když tento statut nic jiného nepředpisuje, zakročí v prvém stupni okr. úřad, v II. stupni žup. úřad a v III.

stupni min. pro Slov. St-l odvozuje z tohoto ustanovení, že v daném případě nelze použíti § 2 zák. čl. XX : 1901, dle něhož proti rozhodnutí II. stupně není odvolání, srovnává-li se rozhodnutí toto v podstatě s rozhodnutím I. stupně.

Názoru tomu nelze přisvědčiti. Předpisy statutu sluší vzhledem k § 11 odst. 2 zák. čl. XXI : 1886 vykládati tak, aby nebyly v rozporu se zákonem; třebas tedy dle § 16 jmenovaného statutu jest instanční postup v přestupkových a jiných věcech na základě statutu se vyskytnuvších upraven tak, že může v třetím stupni zakročiti ministr pro Slov., jest zakročení takové vzhledem k cit. § 11 odst. 2 zák. čl. XXI : 1886 přípustno jenom, je-li rozhodnutí II. stupně odlišné od rozhodnutí I. stupně, jak to jest přípustno též dle cit. § 2 zák. čl. XX : 1901. — — — —

## Č. 5682.

**Pozemková reforma: O nutnosti včasné specifikace žádosti za propuštění půdy ze záboru podle § 11 záb. zák. — věta jako při Boh. 4863 adm.**

(Nález ze dne 20. května 1926 č. 6247.)

Prejudikatura: Boh. 4863 adm.

Věc: Anna Marie Sch. v B. (adv. Dr. Al. Brunclík z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (odb. rada Dr. Jan Javůrek) o propuštění půdy ze záboru.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. výrokem rozhodl stpú o třech žádostech st-lky z 2. října 1924 a žádosti přednesené při kom. šetření dne 5. listopadu 1924, jimiž st-lka jako vlastnice panství B. žádala za propuštění půdy dle § 11 záb. zák., za vyloučení objektů dle § 3 a) záb. zák. a za ponechání ploch dle § 20 příd. zák. Rozhodnutí to, jímž dle §u 11 záb. zák. propuštěno bylo 244 ha 22 a 67 m² půdy zemědělské a 139 ha 30 a 11 m² půdy jiné, naříká stížnost jen proto, že dle téhož §u věty prvé nebyly st-lce propuštěny i tyto nemovitosti: lihovar v B., cihelna tamtéž a pozemek role č. k. ... tamtéž. Ostatní části nař. rozhodnutí stížnost nenapadá.

Rozhoduje o této stížnosti veden byl nss těmito úvahami:

Žal. úřad konstatuje v důvodech nař. rozhodnutí, že st-lka ve svých žádostech uplatnila svůj nárok dle § 11 záb. zák. zcela povšechně, neuvádějíc, které pozemky žádá do výměry 150 ha půdy zemědělské, které do výměry 100 ha půdy jiné, které nad výměru 250 ha a že tím tedy ponechává stpú-u úplnou volnost, aby určil pozemky, které jí dle § 11 záb. zák. ze záboru propustiti chce, vysloviv před tím právní názor, že vlastník svůj nárok dle § 11 záb. zák. musí uplatniti ve lhůtě § 3 náhr. zák. a nesmí po uplynutí lhůty té měniti ani půdu, na kterou nárok ten uplatnil.

Stížnost — nepopírajíc, že ve 30denní lhůtě § 3 náhr. zák. st-lka jen povšechně o propuštění půdy dle § 11 záb. zák. žádala a neuvedla ani, které nemovitosti žádá dle 1. věty § 11 záb. zák., které dle věty 2,